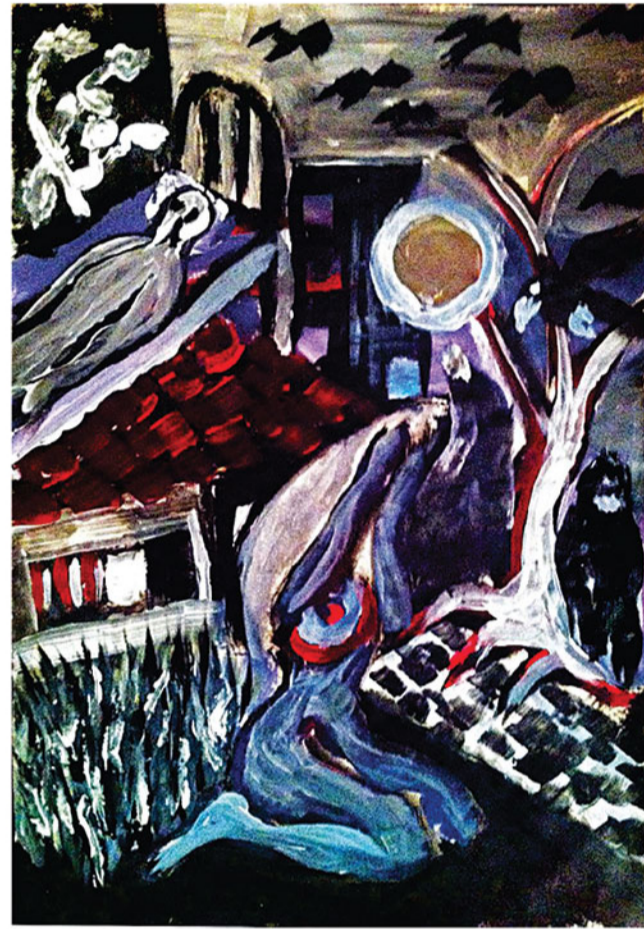

Милош Калишки рођен је 13.10.1989. године, а тренутно живи у Вршцу.
Дипломирао је на Факултету ликовних уметности у Београду, одсек сликарство, мастер академске студије.

Одабране изложбе:

- 2018. година самостална изложба, Народни Универзитет Врање, Врање
- 2018. година самостална изложба, галерија ПроЗор, Београд
- 2018. година самостална изложба, Чедомир Крсрид, Пирот
- 2018. година самостална изложба, Културни центар Врбас, Врбас
- 2018. година групна изложба „Под Кулом“, Дом омладине Вршац, Вршац
- 2017. године самостална изложба, Порта Цркве, Жабалъ
- 2017. године самостална изложба, Музеј Роберт Хамерштил, Гудурица
- 2017. године самостална изложба, Културни центар, Вршац
- 2017. године групна изложба, Дом омладине Вршац, Вршац
- 2016. године самостална изложба, галерија Историјски архив, Панчево
- 2016. године групна изложба „Колонија Моја Вода“, Градски музеј Вршац, Вршац
- 2016. године групна изложба „Ветроарт“, галерија „Гачка сусретања“, Вршац
- 2016. године самостална изложба, Градски музеј Вршац, Вршац
- 2015. године „Изложба цртежа“, Дом културе – Студентски град, Београд
- 2014. године „Десет година вршачких ликовних сусрета“, групна изложба, Вршац
- 2014. године групна изложба, Дом омладине Београда, Београд
- 2012. године „Изложба цртежа и скулптура малог формата студената ФЛУ“, Дом омладине Београда, Београд
- од 2011. године Годишње изложбе ФЛУ, Београд

Веб страница:
<https://www.facebook.com/miloskaliski/>

Отварање изложбе: петак 02. август 2019. у 19 часова

изложба слика Милоша Калишког
Неподељено присуство

НЕПОДЕЉЕНО ПРИСУСТВО

Милош Калишки: праве слике

Чин сликања се и у одмичућој другој деценији 21. века, после модернистичких ослобађања, експресивних излета, укидања и самоиспитивања, налази у истрајном физичком и просторном суочењу. Власт над временом, показује се, неосвојива је, па једнако представе стварности и медијско наслеђе сликарства није завршило своју културно историјску епоху. Налетом изразитих особености у различитим визурама и висинама, тако и на вековним подлогама уљаних боја на платну и на картонима, и даље се могу уочити раскрснице опажања аутентичног сензибилитета и искуственог трага.

Објава сновиђајног простора у изражајности рукописа није без корена. Милош Калишки, уз вибрантну, контурама и површинама створену загаситу неретко ноћурналну атмосферу изазива дејство наизглед примордијалне спознаје необичности. Унеколико се ради о парадоксу, извесно упечатљиве продорности која душевну унутрашњост изводи као правац вибрантне чистоте постојања. Ликовне теме се отуда показују у својој релационој основи заустављеног приказа – неприкосновеног сликарског осећавања. Такав имагинарни пренос или превод у композициони распон приказа показује се у градијацијама, отуда се путања унутарности доживљавања одаје као платформа личне истрајности. Непоречиво се таква, за димензионалне примере просторно представљива авантура субјекта, представљених фигура и протагониста насликаног приказа, премеће у доживљајну ауру наслеђену из раног модернистичког распона. Примери одводе поглед ка медитацији изгубљених места, и исто тако снажно наглашених измакнутих, али упамћених односа. Ту се нимало не напушта референцијална матрица обавештеног и сензитивног правца - популарна култура и скривена распоредна и гестуална позиција упућује једнако на музичку сонорност или на чињенице покретних слика, атмосфере које се за све нас проносе у дугој медијској култури звучања, промицања и анимираности или покретности. Отуд се неизбежна и директна тема стања људскости показује као сликарска навика, и увек побуђен стимулисан правац израза: у заустављеној нарави сеновитих и ноћних фигуративних ситуација одвија се необична спрега. Хиперстимулација представљеног било једног датог физичког својства или више састојака одвија се на оброну урбане исцрпности и преекспонираности наших очекивања. Сензорни распон слика Милоша Калишког подстиче драматичку свести и активни судар безизлаза.* (Активно уочавање сликарске концепције као гравитирајућа врста понирања и узвишености индивидуалног осећаја медолошки је дато у утицајној студији Роберт-а Росенблума: Модерн паинтинг анд тхе нортхерн романтиц традицион - Фридрич то Ротко, Нев Њорк : Харпер & Pow, 1975.) Не само да су тако створени прикази у изворном смислу потврђени траг и ромивајућа опомена. Спроведена је афирмација језровитости огољеног сензомоторног осећаја ауторског рукописа: неименоване визуре ранијих, за уметнички израз превратних раздобља туђе стваралачке самоће и апсурда, суочене са објавама кошмара у ликовним делима и код књижевних описа, сада древног и неретко митологизованог ослобађајућег модернизма. Развојне етапе показују се у спонтаном програмском потенцијалу властитих граница, пребивајући на симболистичкој историјској путањи сликарских слобода. Извесно се, кроз најзнаменитије примере незадрживе палиме из подвести као код сликарских великана Ван Гога или Мунка, таква

гледшта транскрибују ка данашњем нео-егзистенцијализму и доживљају савремености који историјске етапе проноси у властитом искуству.* (Најраније дефинисање раздобља ере водолије као феноман новог доба и тиме обнављајућих и наслојених траума дао је Џолин Вилсон средином шездесетих година у изведеним тезама о феноменолошком егзистенцијализму надлазећег времена.) Друштвени услови окружења и њихово суделовање у променама онеспокојавајућих сазнања простачког и наметнутог спектакла данашњице, упућују на приче Франца Кафке преобликоване у својерсна искупења од понора физичке стварности. На тој граници фантазмагоричности слобде и усамљености - удаљеног времена и простора, стеците сликарских искустава града Вршца вишенационалне територије Баната и окриља средњеевропске прошлости сакупља се за сензуални продор. Деонице и планови истакнутог догађаја, ситуације или разоткривања, улазе у примичући акустички квалитет врштећег, потмулог или наглашеног прибежишта у сликама истина изостављеног претовара и заглашујућих граница али сценично датих у траговима. Сlike су концентрисане око вегетативних и архитектонских експонирању изгубљене сигурности. Досеђут је анимизам у гестуалном напону чија се интензивност преноси у потенцијал приповедног трага. Међутим, савремена визуелна уметност се отима од алузивних или описних прибежишта, онаких за које се у сликовитости записа стваралачке свести залагао изворни егзистенцијалистичка теорија имагинарног и психоаналитичког отварања*. (Гастон Бачелард у својим минуциозним запажањима у студијама и имагинарној снази стваралаштва и обликовања, у 'Поетици простора' Култура, Београд 1969, или 'Поетици сањарије' В. Маслеша, Сарајево 1985.) Непоречиво се елемент метафизичке сигурности јавља у сликарски зуснутим екстеријерима. Томе одмажу и програмска спонтаност, неименованих и немушних одрешена, сике без наслова који се у присности усамљене погођености одвијају, пре свега обликовањем и потезима, дате представе ноћног распона градова као што су за сликара једнако и Вршац и Београд. Спонтано је наглашена представљачка алијанса са претходницима који чине европску сликарску блискост искуства усамљеничке и понируће линије самоиспитивања: остварен је симболички положај 'бивања у сопственој кући' у хајдегеровском смислу самотног преиспитивања. Одсуство ослонаца није једини исход својерсне типологије појава и шематизованих присуства у низаним, меланхоличним стецитима. Репертоар се од представе нижих врста (бауци, птица у кавезу, пас) до изабраних функционалних чворишта (градови са предграђима, женско тело, тамни ентеријери) одвија све до епифаније (мајка). Спроведена је тиме и веза са узмирујућим егзистенцијалним модусима понирања једнако и пропасти, налик сликовитим описима у прози Самуела Бекетта, где се самотна индивидуална дантеовска игра сазнања и кретиња одвија у интертекстуалном романтизовану снаге памћења.* (О етапама сложености памћења и огољавања у тумачењима писчевог дела у зборнику 'Бекет', Градац 143-145, Чачак 2002.)

Далеко од праћење фантазмагоричне атмосфере, сликар се премеће у рецептор памћења, сведочећи да су најинтимнији знаци наше посебности, једнако и наши снови и наши трагови или, исто тако, гласови који не припадају само нама, већ нам доспевају из спољњег окружења. Остварење нема недоумице: слика у својој изведености и вибрантним слојевима је снажна и истовремено дискретна идентификација постојања.

Никола Шуица, септембар 2016.

